

Hva i all verden er
EPILEPSI?

Hei, jeg heter Rudy.

Jeg finner alltid på en masse artige ting.

Jeg elsker å klatre høyt i trærne!

Plutselig en dag, mens jeg lekte med Theodora, var det som om jeg fikk et lyn i hodet. Og alt ble svart...

Mamma tok meg med til sykehuset.

***Jeg måtte ligge på en seng med
ledninger festet til hodet mitt.***

Det heter EEG.

***Maskinen registrerer elektrisk
aktivitet i hjernen.***

På en skjerm fikk jeg se streker som beveget seg opp og ned. Det var liksom tankene mine og all elektrisiteten i hodet. Tenk det.

Gjennom kroppen går det elektriske signaler. Med beskjeder fra hjernen til kroppen. Når jeg skal røre på stortåa, går det elektrisk strøm fra hjernen og gjennom kroppen og helt fram til tåa, og så får tåa beskjed om at nå må den røre på seg!

Hei, det betyr jo at jeg er en robot! I alle fall nesten.

Jeg måtte også ligge i en maskin som så helt science fiction ut. Maskinen durte og det var litt skummelt. Men etter at jeg hadde ligget der litt, ble jeg vant til det. Jeg bare lekte at jeg var i et romskip og skulle fly helt til Mars.

MR-maskinen tok bilder av hjernen min, for å se hva som egentlig skjedde der inne.

Men den kunne heldigvis ikke ta bilder av tankene mine.

Doktoren fortalte meg at jeg har epilepsi.

Hva er det? spurte jeg.

Legen sa:

Epilepsi er en plutselig forstyrrelse i hjernen som gjør at hjernen en kort stund ikke virker som den skal. Som om noen drar ut stikkkontakten og alt slutter å virke, men bare veldig kort.

Når det skjer, har du fått et anfall.

Noen ganger varer det kort. Andre ganger litt lenger. Da kan man besvime. Når man våkner opp, er man forvirret og sliten og alt er litt tåkete.

Jeg fikk medisin hos doktoren.
Det smaker stygt, men
er bra for meg. Medisinen
hjelper kroppen å kontrollere
elektrisiteten i hjernen.

For å passe på at jeg får riktig
type medisin og akkurat
passe mye medisin, må jeg ta
blodprøver for å sjekke hvordan
kroppen min reagerer på
medisinen.

Medisinen gjør at jeg ikke får
anfall så ofte. Og når jeg får
anfall, blir de mindre kraftige.

Folk som har epilepsi har det på forskjellige måter:

Noen får ikke anfall i det hele tatt når de
tar medisinen sin.

Mange barn merker det ikke engang når
de får anfall, fordi anfallene er så små.

Noen har flere anfall hver dag.

Andre har det av og til.

Noen vokser det av seg når de blir store.

Andre har det hele livet.

*Jeg kan få anfall på forskjellige måter.
Legen sier at jeg noen ganger får anfall uten engang å merke det.
Det varer så kort, ikke et sekund en gang. Noen ganger kjenner
jeg det selv om det er veldig lite, og da er det som om
jeg får et støt i armen.*

Noen ganger blir jeg borte i noen få sekunder. Mamma sier at jeg får et stirrende blikk.

Men en gang fikk jeg et stort lysglimt inni hodet. Etterpå ble alt svart. Jeg besvimte. Da jeg våknet, var jeg helt rar i hodet og hadde en rar smak i munnen.

fakta:

Er epilepsi farlig?

Det er ikke farlig, men man kan være uheldig og slå seg om man faller.

Hva om jeg faller ned?

Til å begynne med torde jeg ikke klatre i trærne. Jeg var redd jeg kom til å falle og slå meg forderva hvis jeg fikk anfall. Men så ble det så kjedelig å være redd hele tiden. Nå leker jeg som før og prøver å ikke tenke på det.

Er det noe du ikke kan gjøre?

Jeg kan gjøre akkurat de samme tingene som barn som ikke har epilepsi. Men mamma sier jeg må ha noen sammen med meg, i tilfelle jeg får anfall akkurat i det jeg er høyt i et tre, eller mens jeg er ute i vannet.

Hvordan ser det ut når du har anfall?

Noen ganger rykker det litt i armen. Andre ganger blir jeg bare fjern i blikket. Hvis jeg får et stort anfall, blir jeg slapp i hele kroppen og faller sammen. Det kan se ganske skummelt ut, og da hender det at de andre ungene blir redde. Men det er ikke farlig. Jeg blir borte litt, fordi jeg mister bevisstheten. Etter at jeg våkner, kan jeg virke litt fjern og rar.

Er du helt rar, eller?

Noen ganger klarer jeg ikke slutte å tenke på at jeg plutselig kan få et anfall. Det gjør meg frustrert og sint. Da er det egentlig fordi jeg er lei meg, jeg er i alle fall ikke sint på vennene mine.

Etter et anfall, kan jeg bli sliten og trist. Og redd for at det skal skje igjen. Da er det ikke sikkert jeg tørr være med på det artige som de andre gjør. Da er det fint å ha noen å snakke med. Og det er koselig når noen vil gjøre noe sammen med meg, noe som får meg til å tenke på andre ting.

Dårlige dager

Enkelte dager er det vanskelig å konsentrere seg, og jeg kan slite med å huske ting. Noen ganger trenger jeg lengre tid på å gjøre en oppgave enn de andre. Selv om jeg ikke har hatt anfall, kan det noen dager bli litt slitsomt med epilepsien. Da er det fint om vennene mine og lærerne tar hensyn og forstår meg.

**Hva kan du gjøre
hvis noen får et anfall?
Hjelp den som får anfall til å ligge
godt og trygt.
Få tak i noen voksne som kan
hjelpe.**

Den viktigste medisinen

Legen sier at det er best for meg når jeg har dager som er regelmessige. At jeg står opp og går til sengs til faste tider. Det er viktig at jeg spiser regelmessig og ikke blir gående sulten. Og så trenger jeg både å være aktiv og å hvile meg etterpå.

Og så må jeg huske å ta medisinen til fast tid.

Har du lyst til å vite mer om epilepsi kan du lese mer her:

www.epilepsi.no

eller ring 22 47 66 00

Rudy kan du også møte i boka "Rudy og Lynmonsteret"
av Endre Lund Eriksen og Endre Skandfer.
Den kan bestilles fra www.epilepsi.no

Produsert av Fabelfjord for Epilepsiforbundet

Epilepsiforbundet